U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kanivé a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **M. P.,** zastoupen Mgr. Gabrielou Kopuletou, advokátkou se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2017, č. j. OAM-847/ZA-ZA11-VL16-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 9. 2017, č. j. 29 Az 26/2017 - 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 2. 2017, č. j. OAM-847/ZA-ZA11-VL16-2016, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce napadl rozhodnutí žalobou, kterou Krajský soud v Hradci Králové zamítl.

[2] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[3] Kasační stížnost je přípustná. Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou.

[4] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2)

kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[5] Stěžovatel k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti, respektive podstatnému přesahu vlastních zájmů, uvedl, že krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného práva, což mělo dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. Pokud by k pochybení nedošlo, musel by krajský soud posoudit podanou žalobu odlišně a napadené rozhodnutí zrušit.

[6] Nejvyšší správní soud se zabýval důvody přijatelnosti kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná.

[7] Stěžovatel považoval rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, neboť se dle jeho názoru pouze ztotožnil s hodnocením žalovaného a nereagoval na žalobní námitky. Stěžovatel je přesvědčen, že je povinností soudu vypořádat se se všemi žalobními námitkami.

[8] K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud se námitkami stěžovatele zabýval, převzal ovšem názory žalovaného, které ve světle jeho přezkumné činnosti obstály. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS, vyplývá, že není chybou, pokud se krajský soud ztotožní se závěry napadeného rozhodnutí, jež je důkladné a z něhož je zřejmé, proč žalovaný nepovažoval argumentaci účastníka řízení za důvodnou.

[9] Rozhodnutí žalovaného vychází z relevantních podkladů a neobsahuje ani jiné vady, k nimž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti. Stejně tak rozsudek krajského soudu odpovídá požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu na jeho přezkoumatelnost (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75 či rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91). Žalovaný vzal do úvahy zejména vyjádření samotného stěžovatele a ta posoudil v souvislostech vyplývajících ze zpráv o zemi původu stěžovatele, jež byly dostatečně aktuální a věnovaly se potřebným otázkám. Tyto podklady jsou také součástí správního spisu. Krajský soud poté provedl přezkum napadeného rozhodnutí tak, jak mu ukládá zákon. Nejvyšší správní soud neshledal v napadeném rozsudku, že by krajský soud pochybil při výkladu hmotného a procesního práva či jiným způsobem, kterým by dosahoval výrazné intenzity ve smyslu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39.

[10] Stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost závěrů krajského soudu ve vztahu k otázce, zda vycestování stěžovatele nemůže představovat rozpor s mezinárodními závazky České republiky z důvodu nepřiměřeného zásahu do práva stěžovatele na respektování soukromého a rodinného života. Upozornil, že správní orgán má povinnost rozlišovat, zda žadatel po eventuálním vycestování do země původu má možnost získat jiný typ pobytového oprávnění na území ČR či nikoliv.

[11] Krajský soud zde odkázal na rozhodnutí žalovaného, který se touto otázkou zabýval na stranách 7 a 9-10, a to v intencích judikatury Nejvyššího správního soudu, na

kterou v rozhodnutí též odkázal (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010 - 57 či usnesení ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011 - 36). Krajský soud shledal toto odůvodnění dostatečným. K tomu Nejvyšší správní soud pouze dodává, že uvedená judikatura byla interpretována korektním způsobem. Stěžovatel nepředložil argumenty, které by svědčily pro skutečnost, že se jedná o případ popsaný v judikatuře (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2010, č. j. 2 Azs 24/2010 - 3 či usnesení ze dne 2. 1. 2012, č. j. 6 Azs 35/2011 - 3), kdy by z intenzity zásahu do rodinného a soukromého života vyplývala povinnost udělit doplňkovou ochranu. Jak upozornil žalovaný, stěžovatel je od roku 2006 nebo 2007 rozvedený, byl opakovaně ve výkonu trestu, mimo jiné pro přečin zanedbání povinné výživy, s dcerami se pravidelně nevídal.

[12] Stěžovatel dále brojil proti tomu, že krajský soud odmítl jeho námitku související s jeho ruskou národností s tím, že se jedná pouze o účelovou argumentaci. Součástí spisové dokumentace přitom byly i materiály shromážděné v rámci řízení o první žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu z roku 2000, kdy uváděl, že měl v zemi původu problémy v důsledku své ruské národnosti.

[13] Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že tvrzení stěžovatele jsou v řízení o udělení mezinárodní ochrany primárním zdrojem informací a vymezují povinnost správního orgánu se s nimi vypořádat. Pokud tedy stěžovatel na svou ruskou národnost neupozorňoval a jako důvod druhé žádosti o azyl ji neuváděl, nelze žalovanému vytýkat, že se takovou námitkou, která byla vznesena až v žalobě, nezabýval. Není povinností správního orgánu za stěžovatele „domýšlet“ azylově relevantní důvody (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, či usnesení ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107).

[14] Stěžovatel namítal, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 - 83, platí, že „*trestní stíhání pro nenastoupení vojenské služby může v určitých případech založit relevantní pronásledování*“, a to například tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se branec odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv. Tento výklad podporuje i rozsudek Soudního dvora EU ze dne 26. 2. 2015 ve věci *Shepherd*,C-472/13.

[15] K této námitce Nejvyšší správní soud poznamenává, že v uvedeném rozsudku se jednalo o specifickou situaci v Alžírsku. Jak je dále rozvedeno, situace na Ukrajině takové podmínky nenaplňuje.

[16] Stěžovatel nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že povolávací rozkazy lze doručovat pouze do vlastních rukou. Odkazoval na zprávy, že k doručování dochází i poštou, u pohovoru vypověděl, že má zprávy o tom, že povolávací rozkaz mu byl domů doručen. Nenastoupení vojenské služby je na Ukrajině považováno za trestný čin, přičemž možnost jejího splnění alternativním způsobem v tomto případě neexistuje. Žalovaný se proto měl zabývat též bezprostředním důsledkem žalobcova nenastoupení do armády, kterým je hrozící trest vězení za vyhýbání se vojenské službě.

[17] K výše uvedeným otázkám také existuje konstantní judikatura zdejšího soudu, například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 - 34,: *„Je třeba upozornit na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LPTP, ve které se uvádí, že „[p]odmínky výkonu základní vojenské služby jsou na Ukrajině standardní. Vojáci základní vojenské služby nejsou povoláváni do zóny ATO (tj. antiteroristické operace), mohou se ale rozhodnout dobrovolně. (...) Vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu není kvalifikováno jako trestný čin. (...) Institut alternativní služby byl v minulém roce znovu zaveden. Vojáci základní vojenské služby mohou odmítnout sloužit například z náboženských důvodů a nastoupit na alternativní službu, klasicky je služba vykonávána v nemocnicích. Na základě rozhodnutí prezidenta Ukrajiny nesmí voják základní služby sloužit v zóně ATO, pokud se k tomu dobrovolně nerozhodne.“* Tyto informace jsou potvrzovány i aktualizovanou informací Ministerstva vnitra z 24. 11. 2016, jež je součástí správního spisu, která navíc uvádí, že na základě výnosů prezidenta republiky proběhla demobilizace a že na východoukrajinské frontě již nejsou žádní mobilizovaní vojáci, pouze dobrovolníci a profesionální příslušníci armády. Žalovaný posoudil otázku možného nástupu stěžovatele do armády komplexně a v intencích ustálené judikatury.

[18] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na tvrzení stěžovatele uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[19] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost stěžovatele odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2018

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu